

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedige meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saaftinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwte van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreesselijke avond; 175. De gevluete slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongensbarten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groot Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 223. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Klein Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

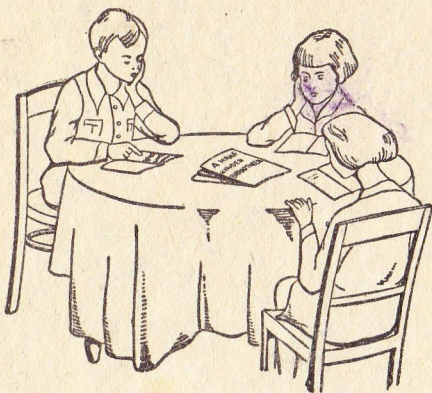
Nr. 313.

A. HANS.

De Geheimzinnige Teekens

Uitgave Hans-Van der Meulen, Contich.

Nr. 313.

A. HANS

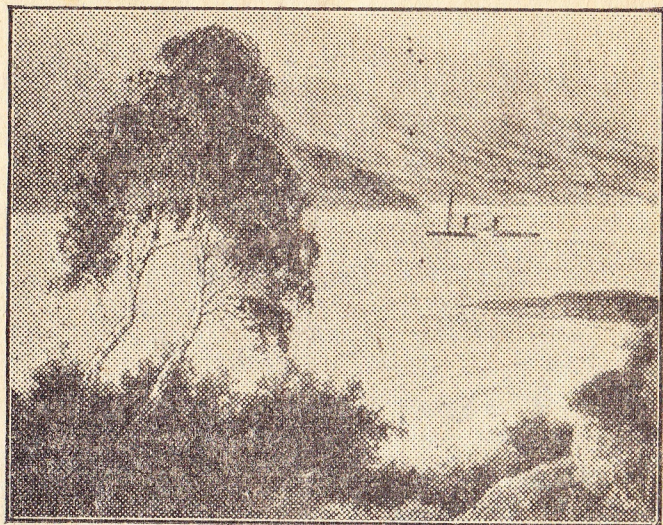
De Geheimzinnige
Teekens

UITGAVE
A. HANS-VAN DER MEULEN
CONTICH.

De Geheimzinnige Teekens.

Jenny Lind stond op de stoomboot, die over het Schotsche meer voer, dicht voorbij de bergen. Ze was veertien jaar oud en zou een tijdje logeeren bij oom en tante, ginds aan den overkant. Dat vond ze zeer plezierig. Oom en tante woonden op een villa niet ver van Lenzie, een mooi dorp, en vanwaar de trein naar de groote stad Glasgow reed. Oom en tante zouden haar dikwijls daarheen mee nemen. En te Glasgow was zooveel te zien, vooral voor Jenny. Haar vader was een staatsambtenaar in een afgelegen streek, in de Hooglanden. De dorpjes waren er klein en de hoeven stonden ver van elkaar. Men zag er schoone bergen en liefelijke dalen, snel vlietende beekjes met watervallen; de natuur was er prachtig. Maar zoo'n buitenkind kijkt ook wel eens gaarne naar rijk voorziene winkels en fraaie gelouwen.

Jenny Lind was dus blij gestemd. Er was vrij

veel volk op de boot. Jenny bekeek de menschen. Haar aandacht ging naar een vreemden kerel. Hij was haveloos gekleed en had een grof, ongunstig gelaat. Jenny meende hem meer gezien te hebben. O, ja, nu herinnerde ze 't zich. 't Was de man, die eens voor haar vader had moeten verschijnen, omdat hij zich brutaal aanstelde op een hoeve, waar men hem geen geld wilde geven. Hij liep het land af, bedelend en, naar vader meende, ook wel stelend. Vader had hem laten opsluiten als vagebond, in afwachting van een nauwkeu-

riger onderzoek. Maar 's morgens bleek de rare vogel gevlogen. De muur van het gevangenis-hokje was niet dik en de landlooper had er een gat in gemaakt, groot genoeg om er door te kruipen. Dat was zoo wat een week geleden gebeurd. Waar zou de kerel nu heen zwerven?

De boot legde aan en Jenny ging met anderen aan den wal. Er stond een groote wagen klaar voor de reizigers, die naar een naburig station moesten. Jenny kon een heel eind meerijden. De landlooper stapte te voet op.

De wagen vertrok. De reizigers zaten dicht tegen elkaar en Jenny vond het geen aangename tocht. Ze was blij toen ze aan een kruisstraat uitstappen kon.

Ze was al dikwijls bij oom en tante geweest en kende den weg. Nu nog een half uurtje wandelen en ze zou aan de villa zijn. Toch vond ze het vreemd, dat oom haar niet tegemoet wandelde. Hij wist dat ze op dit uur hier zou zijn. Nu het valiesje was niet zwaar en het weer heel goed. Veilig bereikte Jenny de woning van oom Fred en tante Maud. De meid deed open. Tante zat in de kamer bij den haard.

— Dag Jenny, zei ze op hartelijken toon. Den weg gevonden?

— Ja, tante, heel gemakkelijk, antwoordde het meisje, en ze kuste de vriendelijke dame.

— 't Speet oom dat hij u niet kon afhaken. Maar hij moest onverwacht voor een dringende zaak naar Glasgow, en zal pas tegen den avond terug keeren. En ik ben zelf wat verkouden en koortsig. 't Is geen plezierige aankomst. Jenny, maar kom, morgen zal 't beter zijn. En thuis alles wel?

— Ik moet u veel groeten doen van vader en moeder en van mijn broers John en Dick.

— Dank u. Allen goed gezond?

— O, ja, tante...

— Rust nu eerst wat. Dan kunt ge straks naar boven gaan. Nelly zal u een kop cacao brengen.

Tante belde en vroeg aan de meid om den drank gereed te maken. Jenny vertelde van huis. Ze zag dat tante soms rilde.

— Zijt gij erg ziek? vroeg ze.

— O, neen... Ik heb wel eens meer koorts. Gewoonlijk duurt het maar één dag. Maar dan ben ik nog al zenuwachtig. Ik hoop wel dat het morgen zal over zijn.

Een half uur later ging Jenny naar boven, om haar kleeren uit te pakken, die anders in het valies te veel zouden kreuken. Toen ze daarmee klaar was, hoorde ze bellen... En beneden klonk een zware stem. Nelly, de meid, scheen zich boos te maken. Jenny keek door het raam. En ze ontstelde toen toch wat. De landlooper van de boot

was daar, de man, die door haar vader vastgezet was geworden. Hij ging nu heen. Maar aan het hek bleef hij staan en hij scheen wat aan een der palen te doen. Daarop verdween hij. Toen Jenny weer beneden kwam, zei tante juist tot Nelly:

— Ge hadt dien armen man iets moeten geven.

— Maar mevrouw, hij was zóó brutaal, omdat ik niet op zijn vragen wilde antwoorden. Met een slinksche streek wilde hij te weten komen wie er hier woonde en met hoeveel personen.

— Och, kom, gij beeldt u altijd van die vreemde dingen in. Praat er niet verder over... ge maakt me zenuwachtig.

— Goed, mevrouw.

Nelly scheen wat beleedigd, en tante een beetje knorrig. Jenny besloot maar niet te vertellen, wie die landlooper was. Anders zou tante nog zenuwachtiger worden.

— Ge moet niet in deze warme kamer blijven, ga den tuin maar eens in, zei tante tot haar.

Jenny begaf zich in den hof. Ze kwam aan het hek en bekeek den paal, waarbij de vagebond was blijven staan.

— Hij heeft er vreemde teekens op gemaakt met krijt, dacht Jenny. Wat beteekent dat?

In de Hooglanden gebeurde het wel dat zwerwers aldus elkaar mededeelingen deden. Dat wist Jenny van haar vader. Gaarne had ze alles aan

tante verteld, maar ze zou haar dan nog zenuwachtiger maken. Ze wilde wachten tot oom thuis kwam. En ze zou vandaag eens uitkijken of er andere bedelaars bij de villa zwierven.

Jenny hield ~~de~~ haar ontdekking geheim, ook voor Nelly, een nieuwe meid, die ze nog niet kende. Ze was dien dag waakzaam. En waarlijk in den namiddag bleven er kort na elkaar twee havelooze mannen vóór de villa staan. Ze keken naar de teekens. Jenny bespiedde hen van achter een boom.

— Dom van me, dat ik die teekens niet uitgeveegd heb, dacht ze. Straks zal ik het doen.

En ze wischte dan de teekens uit.

Ze verlangde naar den terugkeer van oom. Maar deze was er niet, toen 't al donker werd. Wat later kwam er een telegram, waarin hij meldde, dat hij pas laat zou thuis zijn. Tante werd nog zenuwachtiger.

— 't Is vervelend, zei ze. Maar oom zal opgehouden zijn. We zullen vroeg gaan slapen, oom heeft een sleutel.

Jenny dacht aan de verdachte kerels. Ze was ongerust, doch ze wilde tante nog niet zeker maken en ze zweeg. De vagebond had misschien wel aan makkers willen beduiden dat hij hier niets gekregen had en het nutteloos was voor hen er te gaan bedelen.

Te negen uur gingen tante, Jenny en Nelly

ter ruste. Jenny kon haar ongerustheid niet van zich zetten. Ze kleedde zich nog niet uit. Ze had het gevoel dat het haar plicht was te waken. Waarvoor? Dat wist ze zelf eigenlijk niet.

Ze draaide het licht uit en bleef vóór het raam staan. Die landlooper en zijn makkers moesten eens in de buurt zijn en hier willen stelen. Waarom had de eerste willen weten, hoeveel personen hier woonden?

Enige tijd ging voorbij. Jenny kon niet besluiten zich te bed te leggen. Tante had gezegd, dat oom tegen half elf kon thuis zijn. En dan moesten die mannen eens juist aan de villa zijn. Ze konden oom wel kwaad doen, hem aanranden en wonden of nog erger.

Jenny was een kind der Hooglanden. Dikwijls kwam ze in 't donker van het dorp. Ze was nu wel ongerust, maar toch moedig. En ze besloot oom tegemoet te gaan en te waarschuwen. Ze kon 't niet aan tante zeggen, want die zou dan nog meer koorts krijgen.

Jenny keek op haar horloge. Het was nu kwart over tien geworden. Oom zou thans op den weg van Lenzie's station naar hier zijn. Jenny bezon zich niet langer. Stil ging ze naar beneden. Ze sloeg een doek van tante om. Ze zou door de keukendeur heen gaan. Aan den muur hing de sleutel. Stil trad Jenny buiten. Ze ging om den hoek van het huis. Plots bleef ze

staan. Ze hoorde de steentjes in de laan knerssen. Er naderde iemand. Zou het oom zijn? Jenny verborg zich achter een boom. En ze ontstelde. Ondanks de duisternis onderscheidde ze drie mannen. De vagebond en zijn kamaraden. En natuurlijk kwamen ze stelen.

O, wat moest Jenny doen? Ze dacht niet lang na. Als een kind der Hooglanden kon ze snel besluiten. Jenny sloop langs de haag weg naar de straat. Ze liep naar de naburige villa. Daar was men nog op. Jenny belde. Een knecht deed open.

— Gauw kom mee, er zijn dieven bij ons, zei Jenny.

— Waar is dat?

— Bij mijnheer Lind... Ik ben het nichtje... Oom is naar Glasgow... tante is alleen met de meid.

— En hoe komt gij dan hier?

— Toe, wacht nu niet langer! Ik zal het straks wel vertellen... De dieven zijn al aan huis.

— Wat is dat, Edmond? vroeg de heer des huize, die uit de kamer kwam.

— Mijnheer, zei Jenny ongeduldig, ik ben het nichtje van mijnheer Lind. Er zijn drie dieven bij ons... en ik kom om hulp... Oom is naar Glasgow...

— Ja, dat weet ik... En zijn er nu dieven?

— O, ik zal straks alles vertellen... O, mijnheer, ga nu mee...

— Zeker, kind...

De heer riep twee zoons en deelde hun 't geval mee.

— Ik heb zwervers in de buurt gezien, zei er een.

Allen wapenden zich. Ook Edmond ging mee. Ze begaven zich niet door het hek naar de villa, maar klommen over de haag. Ze hielpen er eveneens Jenny over. Voorzichtig traden ze nader. En ze zagen de drie gedaanten. De dieven waren blijkbaar bezig een der luiken van een zijvenster open te breken. De buurman gaf zacht eenige bevelen. Plots sprongen hij en zijn drie helpers toe. Ze grepen de kerels vast en wierpen ze ten gronde. En vier revolvers bedreigden hen. De dieven durfden zich niet meer roeren.

— Edmond, neem uw fiets en rijd naar Lenzie om de politie, zei mijnheer Ferner, zooals de buurman heette.

— Ge zult oom ontmoeten, sprak Jenny. Vertel het hem.

Ze vroeg aan de heeren geen gerucht te maken daar haar tante ziek en zenuwachtig was en te veel zou schrikken. Ze liep dan zelf naar het hek om op haar oom te wachten. Deze kwam reeds, vóór Edmond, de knecht, vertrokken was.

— Wie zijt gij, kind? vroeg mijnheer Lind, die Jenny niet herkende.

— Oom, schrik niet, ik ben Jenny, antwoordde het nichtje.

— Jenny... wat doet gij nu hier? hernam mijnheer Lind verbaasd.

— Oom, er zijn dieven, maar de heeren van hier naast hebben ze al gevangen. En de knecht haalt de politie. Kom mee, oom. Ze zijn ginder op zij van de villa. Maar maak geen gerucht... tante weet nog niets...

Verschrikt volgde mijnheer Lind zijn dapper nichtje. Hij groette en dankte zijn bureu. En nu deed Jenny haar verhaal, eerst van de reis op de boot, dan 't bezoek van den landlooper en zijn geschrijf op den paal van het hek. Ze vertelde ook, hoe ze de wacht had gehouden. Oom en de bureu prezen haar om haar moed en kordaatheid.

Een half uur later verschenen vier kloeke politieagenten. Jenny moest weer haar verhaal doen. De deugnieten hadden zich koest gehouden. Ze moesten nu recht staan. Ze konden niet loochenen, dat ze hadden willen stelen. Ze werden stevig geboeid en meegeleid. De bureu gingen heen. Oom en Jenny traden stil in huis. Tante die aan de andere zijde en Nelly die aan den achterkant sliepen, hadden niets gehoord.

— Ik zal het morgen aan tante vertellen. Ga

nu gauw te bed, kind, zei oom. Ik dank u hartelijk, hoor! Gij zijt een dapper meisje.

Den volgenden dag was tante veel beter. En voorzichtig vertelde oom het gebeurde. Tante schrok toch nog.

— Jenny, waarom hebt ge me niets van uw vermoedens gezegd? vroeg ze.

— Omdat ge ziek waart, tante. ik wilde u niet zenuwachtiger maken.

En tante moest dat toch waardeeren.

Toch zou Jenny verstandiger gedaan hebben, door de bureu te waarschuwen, vóór het geval zoo ernstig werd. Doch alles liep goed af, door haar flinkheid.

't Kwam uit, dat de drie mannen gevaarlijke boosdoeners waren. Ze zouden een strenge straf krijgen.

De landlooper moest bekennen dat de geheimzinnige teekens inderdaad een mededeeling waren voor zijn vrienden, dat er in deze villa niet veel personen waren. De sluwe kerel had dat toch bemerkt. Om niet verdacht te worden, kwamen de handlangers over dag niet samen. Op de poort beduidde een der teekens dat de hoofdman zijn makkers hier om tien uur verwachtte.

Maar hun plan werd leelijk gestoord.

Jenny vertelde natuurlijk alles in een langen brief aan haar ouders en broers.

EINDE.

OP DEN VUURTOREN.

Davy, de wees, woonde boven in den vuurtoren bij den ouden Dan, den wachter op dien toren. De meeste knapen zouden het erg vervelend hebben gevonden, maar Davy had drie vrienden en was zoo gelukkig als de dag lang is. Een van Davy's vrienden was de groote lamp, die tegen zonsondergang werd aangestoken en den ganschen nacht door brandde, om de schepen den weg te wijzen naar de haven. Dan zag daarin niets anders dan een lamp, maar voor den jongen was het een ding dat leefde: hij hield er dol veel van en zorgde er trouw voor. Iederen dag hielp hij Dan het groote lampenhuis schoonmaken, het koperwerk schuren en het glas reinigen, dat de vlam beschermde. Iederen avond ging hij naar boven om te zien hoe de lamp brandde en altijd viel hij in slaap met de gedachte: « Het doet er niet toe of het daar buiten donker is en buldert; mijn goed licht beveiligt de schepen, die voorbijgaan en brandt tot morgen ochtend ».

Davy's tweede vriend was Nep, de Newfoundlandsche hond, die van een schip, dat op de kust vergaan was gered werd en het eiland, waarop de vuurtoren stond, nooit weer had verlaten. Nep was een harige, groote hond, maar had zulk een edel en beminlijk hart dat ieder die hem in die goedige, bruine oogen keek, hem wel vertrouwen moest. Hij liep Davy den geheelen dag achterna, sliep 's nachts bij hem aan het voeteind en had meer dan eens zijn leven gered, als Davy tusschen twee rotsen in het water was gegleden of door den opkomenden vloed overvallen.

En dan had hij een zeemeeuw. Davy had ze zelf met een gebroken vleugel gevonden en had ze trouw verzorgd, totdat zij beter was; toen had hij ze laten vliegen al hield hij ook zeer veel van den « kleinen Gulliver » zooals hij hem uit de grap had genoemd. De vogel vergat den jongen niet en kwam iederen dag wat terug. En als hij kwetterde was het of hij van zijn reizen vertelde.

Dan was Davy's oom: een in zichzelf gekeerd oud man, die weinig sprak, trouw zijn plicht deed en zoowel vader als moeder voor Davy was. Deze had geen enkelen vriend buiten het eiland. Dat eiland bij de Amerikaansche kust was zijn wereld, en hij leefde daar kalm met zijn speelgenooten: de meeuw, den hond en de golven. Hij kwam zelden op het vasteland, op drie mijlen

afstand; want hij was nergens liever dan thuis. Hij zag hoe de zee-anemonen onder het water opengingen en hoe zij bloemen uit een tooverwereld geleken, zoo prachtig en grillig van vorm. Hij vond mooie, zeldzame schelpjes, soms kostbare dingen, die van een wrak op de kust werden gespoeld. Hij zag vaak gele krabben en leelijke kreeften. Soms zwom een walvisch of een haai dicht bij de kust; nu en dan kwam een gladde, zwarte rob zich op den warmen rotsgrond koesteren. Hij had een verzameling van allerlei soorten zeegras; hoorde de golven onophoudelijk bruisen en koken en den wind over het eiland gieren en bulderen; hij luisterde als de zeemeewen schel schreeuwden, terwijl zij over de golven scheerden en doken of wegvlogen om de schepen te volgen, die van alle deelen der wereld kwamen en overal heengingen.

Met Nep, den hond, en Gulliver, de zeemeeuw, zwierf hij door zijn klein koninkrijk rond, nooit moede om de wonderen daarvan gade te slaan, of als de storm woedde, zat hij boven in den toren hoog en droog, turende naar de woeste golven en de jagende lucht. Vaak lag hij in lange Winternachten wakker om naar den wind en den regen te luisteren. Dan schudde de vuurtoren wel door het geweld van den wind, maar hij was niet bang, want Nep lag aan zijn voeten. Dan zat dicht bij hem en boven hun hoofd straalde de

groote lamp, die ver in zee was te zien, zoolang de donkere nacht duurde, om den weg te wijzen aan allen die de zee doorkruisten.

Dicht bij den vuurtoren hing de mistbel, die als zij opgewonden was, den ganschen nacht door kon luiden om de zeelui te waarschuwen. Eens op een dag vond Dan dat er iets aan de kettingen gebroken was, en toen hij vergeefs had beproefd om het te herstellen besloot hij naar de stad te gaan om daar te halen wat hij noodig had. Hij ging in den regel eens in de week daarheen en liet Davy dan thuis, over dag was er niets te doen en de jongen was niet bang om alleen te blijven.

— Er komt een erge mist opzetten; wij hebben de bel van nacht noodig en ik moet dadelijk gaan. Ik zal natuurlijk vóór donker thuis zijn; wees dus voorzichtig jongen, sprak Dan.

Het bootje was weldra uit 't gezicht, want het verdween in de mist en 't was of een muur van nevelen zich tusschen Davy en zijn oom bevond. Daar het geen mooi weer was, bleef hij binnen om een paar uur te zitten lezen. Toen viel hij in slaap en dacht aan niets, totdat Nep's koude neus zijn hand aanraakte en hem wakker maakte. Het was schemeravond, en in de hoop dat Dan in 't zicht was, liep hij naar de aanlegplaats. Maar er was geen boot te zien en de mist was dikker dan zij nog geweest was.

Dan was nog nooit zoolang weggebleven en Davy was bang dat hem iets was overkomen.

— Oom komt niet, zei hij tot Nep. Ik moet zelf de lamp aansteken.

Hij ging in den toren. Iemand pikte tegen het raam. Het was de zeemeeuw, die het nu buiten ook te kil vond.

Davy opende het venster. Gulliver kwam binnen en kwetterde. Davy verstond den vogel wel. Deze zei dat het koud was in de mist.

— Blijf vannacht hier, sprak Davy. Maar oom is er niet en ik moet de lamp aansteken. Anders zouden de schepen wel op de rotsen stooten.

Gulliver pikte broodkruiden van de tafel. De hond trippelde mee tot in den top van den toren. Davy stak de lamp aan en het heldere licht boorde door de nevels.

— Als oom het ziet en hij is zijn koers kwijt geraakt, dan zal het licht hem den weg wijzen, zei Davy.

Hij keek naar buiten. Hij zag niets dan den stralenbundel van de lamp. Er woonde niemand anders op dit eiland. Het was zelf maar een groote rots. Veel vuurtorenwachters leven zoo eenzaam. Maar Davy was niet bang.

Hij ging naar de woonkamer, stak ook daar het licht op en wachtte. Gulliver, de vogel, zat bij de kachel en dook den kop in de veeren. De vogel was moe.

Dan verscheen niet. Davy sneed brood en at. Nep kreeg ook zijn deel.

— Ik zal de bel luiden door den klepel te slaan, zei Davy. De schepelingen moeten toch gewaarschuwd worden, want de mist wordt zoo dik, dat het licht er niet meer door boort.

Davy gevoelde zijn plicht, al was hij nog maar een knaap. Hij was bedrukt, want hij vroeg zich af, wat er met zijn oom kon gebeurd zijn.

De jongen begaf zich naar boven. De trouwe hond volgde hem.

Davy moest op de borstwering staan, want de bel hing natuurlijk buiten. Hij deed zijn dikke jas aan en trok een berenvellenmuts over de ooren.

Nep kwam ook op den omgang. Wat was het hier koud. De mist scheen in het lichaam te kruipen.

— Ga naar binnen, Nep, zei Davy.

Maar de hond hield hem gezelschap.

Als de ketting in orde was, kon men die klok opwinden en dan luidde ze door het uurwerk. Nu moest Davy gedurig den klepel heen en weer slaan tegen het brons. En dat den heelen nacht!

De schepelingen daar op de zee konden het niet vermoeden, hoe hier een knaap zoo dapper en toch zoo eenzaam over hun leven waakte!

Davy vocht tegen vermoeidheid en slaap. Maar hij zou niet wijken. Als de bel zweeg en een

schip naderde te veel de rotsen en stootte er op, konden menschen het leven verliezen!

De knaap wist dat en flink hield hij stand. Wat duurde die nacht lang. Nep bleef even moedig bij zijn jongen meester.

Eindelijk week de nacht. En de nieuwe dag brak aan. De zon rees, en de mist verdween. Prachtig lag daar de zee...

Davy doofde het licht. Hij ontbeet. Maar slapen kon hij niet. De knaap was te ongerust over zijn oom. Hij trad buiten en liep het eiland rond, om eenig teeken van Dan te vinden.

Hij kon de baai met haar blauwe wateren overzien; hij zag in de verte de stad en bespeurde dat een paar visschersbooten zee kozen. Maar nergens was de boot van het eiland te zien met den ouden, grijzen Dan er in. Davy werd steeds droeviger gestemd, hoe later het op den dag werd en er nog niemand kwam.

— Er is hier geen andere boot, en dus kan ik Dan niet gaan zoeken, zei Davy bedroefd.

— Ik zou graag naar de stad willen zwemmen als ik kon; maar het is onmogelijk: wind en stroom zijn tegen. Ik heb den geheelen dag geblaft, in de hoop dat iemand mij zou hooren, maar niemand heeft mij gehoord en ik ben wanhopig.

't Was of Nep dit in zijn somber geblaf ant-

woordde. Zoo toch verstond Davy den goeden hond.

En nu kwetterde de meeuw. En Davy begreep ook den vogel.

— Ik kan wat voor u doen, en dat wil ik van ganscher harte. Ik zal naar stad vliegen als ik hem in de baai niet zie en trachten te vernemen wat er van Dan is geworden. Dan kom ik terug om u te vertellen, en wij zullen zien wat ons dan verder te doen staat. Kom, Davy, verlies den moed niet, ik zal u tijding brengen, als ik wat hooren kan.

Zoo zei Gulliver; hij liet Nep en zijn meester achter: zij konden samen zoeken en wachten.

Er woei een flinke bries en de gebroken vlerk was juist niet al te best in orde, anders zou Gulliver wel in staat zijn geweest om voor een boot uit den weg te gaan, die snel kwam aangezeild. Een plotselinge windstoot deed de meeuw met zulk een vaart tegen het zeil aanvliegen, dat ze buiten adem in de boot neerviel. Een klein meisje ving ze, eer Gulliver wist wat er met hem gebeurd was.

— O, wat een aardige vogel! Kijk, wat een lief zwart kopje! Wat is zijn borst wit; hij heeft vlerken als van een duif; roode pootjes en een rooden snavel, kleine, heldere oogjes! Ik had zoo graag een meeuw; ik houd deze, want ik geloof niet dat hij zwaar gewond is, zei het kind.

De arme Gulliver verzette zich, pikte naar

haar hand en schreeuwde, doch de kleine Dora hield hem goed vast en zette hem in een mandje, tot zij den wal bereikt hadden. Toen plaatste zij hem in een hok — een groot houten ding, dat wel wat op een kooi geleek — en zette hem op een grasperk. Gulliver kon een klein streepje van de zee zien en naar den vuurtoren kijken, terwijl hij alleen zat in zijn afschuwelijke gevangenis. Als Dora de waarheid geweten had, zou zij hem wel hebben laten gaan en haar best hebben gedaan om hem te helpen. Maar zij kon hem niet verstaan, zooals Davy, want zeer weinig menschen kennen de kunst om met vogels, dieren, vlinders en bloemen te spreken. Zij hoorde in zijn droevig gesnerp niets dan geschreeuw, en als de vogel zwigend neerzat met gebogen kop en hangende vlerken, dan dacht zij dat hij sliep. Maar hij treurde om Davy en was nieuwsgierig wat zijn klein vriendje zou doen.

Drie lange dagen en evenzoo veel nog langere nachten was Gulliver een gevangene; hij had veel verdriet. Het huis was vol gelukkige menschen, maar niemand had medelijden met hem. Dames en heeren spraken geleerde woorden tegen hem. Jongens plaagden hem; kleine meisjes vonden hem mooi en vroegen of zij zijn vleugels mochten hebben als hij dood was voor hunne hoeden. Katten slopen om zijn kooi. Honden blaften tegen hem. Kippen kakelden over hem,

en een schel zingende kanarievogel bespotte hem uit het mooie kooitje waarin hij zat, in de hoogte, buiten alle gevaar. 's Avonds was er muziek; en de arme vogel kroop ineen van droefheid als hij de heerlijke klanken vernam. Door de stilte van den nacht hoorde hij de golven breken op het strand. De wind kwam fluitende uit zee; de maan bescheen hem met haar vriendelijk licht. Maar drie dagen lang sprak niemand een vriendelijk woord tegen hem en hij kwijnde weg; want zijn hart was gewond.

Den vierden avond zag Gulliver, toen alles stil was, een kleine zwarte schaduw zich over het grasveld bewegen en hoorde een zachte stem, die tot hem sprak:

— Arme vogel, ge gaat dood als ge hier gevangen blijft; ik zal dus zorgen dat ge vrij komt. Mijn kleine meesteres zal wel erg boos zijn, maar Moppet zal er niet om geven. Pas op, lief vogeltje, niet te wild; laat ik eerst het deurtje opendoen; dan kunt gij wegvliegen.

Moppet was een negermeisje, een slavinnetje eigenlijk. Want toen moesten in Amerika de zwarten hard voor de blanken werken. En ze werden ook als vee gekocht en verkocht.

Het negermeisje opende de kooi. En de vogel kwetterde. Het was alsof hij vroeg:

— Moppet, waarom zijt gij zóó vriendelijk

voor mij? Zult gij nu geen straf krijgen, omdat ge me de vrijheid terug geeft?

Gulliver zag het zwarte gezichtje met de droevige oogen, waarin tranen stonden.

En Moppet scheen hem te verstaan, want ze zei:

— Ik heb medelijden met u, omdat ge gevangen zit. Ik weet wat het is, niet vrij te zijn. Ik was nog zóó klein, toen ze mij van mijn moeder weg haalden. En ik weet nu niet waar mijn moeder is. Mijn vader heb ik nooit gekend. Die werd als vee verkocht. Daarom heb ik medelijden met gevangenen. Ik had al eer bij u willen komen, maar ik durfde niet. De andere kinderen waren altijd bij dit hok en die kunnen mij niet verdragen, omdat ik zwart ben. Ze houden hier niet van negers.

Gulliver kwetterde weer. 't Was of hij het negermeisje dankte. Zoo toch verstond Moppet hem.

— Ik zal nooit vergeten wat ge van avond voor mij gedaan hebt. Hoe zal ik u mijn dankbaarheid bewijzen, eer ik heenga? scheen de meeuw te vragen.

Een oogenblik kon Moppet niets doen dan de vogel streelen en schreien.

— O, lieve vogel, hernam ze, ga nu heen, en kom mij van tijd tot tijd eens bezoeken als ge kunt. Het is hier zulk een vervelend leven. Ik ge-

loof niet, dat ik het lang zal kunnen uithouden. Ik wou dat ik een vogel was, dan vloog ik weg; of een oester, veilig in het slijk; dat ik vrij was om te doen wat ik wilde.

— Ik wou dat ge mee kondt gaan om bij Davy op zijn eiland te wonen; hij is zóó vriendelijk, zóó braaf. Kunt gij niet weggkomen, Moppet? fluisterde Gulliver, die dit arm, vriendelijk kind zoo gaarne had willen helpen.

Hij vertelde haar zijn heele geschiedenis, en zij spraken af dat hij terstond naar het eiland zou vliegen, om te zien of Dan was thuis gekomen; indien niet, dan zou hij terug keeren en zou Moppet iemand trachten op te sporen om hem te helpen zoeken. Als hij gevonden was, zouden Davy en Dan Moppet komen halen als zij konden, om haar op het eiland gelukkig te maken. Vol hoop en met blijdschap in 't hart, nam Gulliver afscheid van Moppet en spreidde zijn vlerken uit; maar de vogel was te zwak om te vliegen! Want drie dagen lang had hij schier geen eten en drinken gehad. Hij had het zilte water gemist om zich daarin te baden en had in zijn kooi zitten treuren tot al zijn krachten waren verteerd.

— Wat moet ik nu beginnen? Wat moet ik nu beginnen? kreet hij, terwijl hij met zijn zwakke vleugels klapwiekte en wanhopig heen en weer trippelde.

— Stil maar, vogeltje, ik zal voor u zorgen tot ge in staat zijt om te vliegen. Ik weet dáár ginds een lief, rustig plekje, waar nooit iemand komt. Dáár kunt ge blijven tot ge beter zijt. Ik zal u eten brengen. Ge kunt baden en uitrusten en uw vlerken beproeven, geloof mij.

Terwijl Moppet dit zei nam zij Gulliver in haar armen en liep met hem in den schemeravond weg. Ze ging over den heuvel naar het eenzaam plekje, waar niemand kwam dan de wind, de golven en de meeuwen en Moppet zelve, wanneer ruwe woorden en klappen haar pijn hadden gedaan. Hier liet zij den vogel, en met een vriendelijk: « Wel te rusten », nam zij afscheid van hem. Ze ging naar haar bed op het zolderkamertje en voelde zich zoo rijk als een koningin, ja, veel gelukkiger, want zij had een goede daad verricht en een vriend gevonden.

Den volgenden morgen was er een hevige storm. De regen viel kletterend neder en de golven beukten de kust. Als hij goed gezond was geweest, had Gulliver zich weinig aan het weder gestoord. Maar daar hij ziek en droevig gestemd was, bracht hij een akeligen dag door op de punt van een rots gezeten, waar hij niets deed dan denken aan Davy en Moppet. 't Was zoo ruw en ontstuimig zelfs op zijn schuilplaatsje, dat hij aan zwemmen noch vliegen kon denken, te meer omdat hij zoo zwak was. Hij kon geen

eten vinden, behalve het weinige dat hij tusschen de rotsspleten kon oppikken. Tegen den avond stak de wind met verdubbelde kracht op. De meeuw wanhoopte er aan of zij Moppet wel zien zou; want het was haast ondoenlijk dat zij door de zware regenbuien kwam om hem eten te brengen. De vogel stak dus den kop tusschen de vleugels en trachtte te slapen, maar hij was zóó nat en zwak, zóó hongerig en angstig, dat hij den slaap niet kon vatten.

Terwijl Gulliver zoo in zich zelve sprak, hoorde hij in het donker een stem roepen:

— Zijt gij daar, lieveling?

't Was Moppet, die met een mandje vol allerlei dingen, de rots opklauterde.

— Arme vogel, hebt gij geen honger? Hier heb ik eten; begin maar. Er is wat visch en een en ander, waar ge veel van houdt. Hoe gaat het nu, lief dier? vroeg ze.

— Beter, Moppet; maar het stormt zoo, dat ik niet bij Davy komen kan; en ik verlang zoo naar hem, antwoordde Gulliver, terwijl hij aan zijn avondmaal pikte.

Hij hield eensklaps op, want hij hoorde een roep: « Help! Help! »

— Hé, wat is dat? vroeg Moppet, luisterend.

— Davy! Davy! riep de stem.

— 't Is Dan! Hoezee! Wij hebben hem gevonden!

Gulliver trippelde zoo haastig de rots af, dat hij in 't water terecht kwam. Maar dat deerde hem niet; hij scheerde over 't water terug als een kleine stoomboot, wier machine met volle kracht werkt. Dáár, beneden aan de kust tusschen twee steenen lag Dan, zoo gekwetst en pijnlijk, dat hij bijna niet kon spreken.

Zoodra Gulliver haar riep, klauterde Moppet naar beneden en gaf den armen man haar overgeschoten brokken te eten, bracht hem wat regenwater in een schelp en verbond zijn gewond hoofd met haar voorschoot. Daarop vertelde Dan dat een schip door de mist tegen zijn bootje was aangezeild; dat hij gekwetst was geworden en op die eenzame plek op strand was geworpen. Hij had daar gelegen, niet anders denkende dan dat zijn laatste uur was geslagen, daar niemand hem hoorde schreeuwen en hij niet kon opstaan. Maar de storm had hem weer tot het bewustzijn geroepen en het geluid van Moppet's stem verzekerde hem, dat er hulp nabij was.

Wat waren zij allen blij! Moppet danste van pret, Gulliver gilde en klapte met de vleugels; Dan glimlachte, in weerwil van zijn pijn bij de gedachte, dat hij Davy weer zou zien.

— Wat zal Davy begonnen zijn? kreunde Dan. Wat zal hij zich alleen hebben gevoeld! Misschien heeft hij wel aan land willen komen. Brandt het licht?

Hij richtte zich op en keek in zee. Ja daar was licht, de onbeweeglijke ster schitterde in de dichte duisternis, trotseerde den storm en scheen te willen zeggen: « Alles in orde! »

— Den hemel zij dank! Nu de lamp brandt, leeft Davy. Maar hoe zal ik bij hem komen? zei Dan.

— Verontrust u niet, mijnheer. Ik zal er voor zorgen. Blijf maar liggen tot ik terug kom. Er zijn menschen genoeg in huis om u te helpen als ik hun vertel wie en waar gij zijt, sprak Moppet.

Zij liep weg en kwam spoedig met de noodige hulp terug. Dan werd in huis gebracht en liefderijk verpleegd. Moppet kreeg geen knorren omdat zij zoo laat was uit geweest. En in de drukte dacht niemand aan de meeuw. Den volgenden morgen vond men de kooi omvergewaaid en niemand vermoedde iets anders dan dat de vogel was weggevlogen. Dora had al genoeg van het dier; hij was derhalve gauw vergeten en alleen Moppet bleef aan hem denken.

's Morgens was het weer bedaard. Gulliver vloog welgemoed naar den toren waar Davy nog wachtte en uitkeek met bleek gelaat en droevig

hart. Want die drie dagen waren dagen van smart geweest en als hij Nep en de lamp niet gehad had, zou hij den moed geheel hebben verloren.

Gulliver vloog regelrecht op zijn schouder. Daar gezeten kwetterde hij blij. Davy begreep hem. Hij lachte en schreide tegelijk. Nep stond er bij en kwispelde met zijn staart uit louter vreugde, terwijl zijn oogen verrieden hoe blijde hij was. Het drietal had samen een erg prettig uur en weldra kwam er een boot om Davy te halen, terwijl een andere wachter voor den vuurtoren kwam zorgen, tot dat Dan geheel beter zou zijn.

Niemand kwam ooit het fijne van de geschiedenis te weten, behalve Moppet, Davy en Gulliver. Niemand kon denken dat de meeuw, een der lievelingen van den jongen, iets had te maken met het vinden van den man.

Zoolang Dan ziek was paste Moppet hem op, alsof zij zijn lieve dochter was, en toen hij weer beter was, nam hij haar tot zijn eigen kind aan. Hij lette niet eens op haar zwarte huid. Hij zag alleen hoe vriendelijk het meisje was, welk een goed hart zij bezat, welk een edele, blanke ziel er in haar lichaam school. Hij was even blij dat hij haar zijn woning kon openstellen als wanneer zij zoo mooi was geweest als Dora. Dora's vader vond het goed, dat Moppet mee ging.

't Was een gelukkige dag toen Dan en Davy,

Moppet, Gulliver en Nep naar het eiland onder zeil gingen; daar zouden zij weer wonen, met een kloeken jongen, Ben geheeten, om hen te helpen.

De zon ging onder; zij doorkliefdten de golfjes die door de purpere lucht rood waren gekleurd. Een heerlijk koeltje blies in het zeil en in Gulliver van den mast een vroolijk gekweel deed hooren. van den mast een vroolijk geweel deed hooren. Dan zat aan het roer en Davy lag aan zijn voeten, met Nep naast zich.

Maar het meeste geluk straalde af van Moppet's gezichtje. Zij lag geknield op den boeg en tuurde naar het eiland, waar voortaan haar tehuis wezen zou. Zij voelde zich geen slavin meer. De oude Dan had zoo schoon voor haar gesproken om haar mee te mogen nemen. Ze zou een nieuw leven beginnen.

Toen de zon onder was zagen zij eensklaps het heldere licht van den toren, als riep het hun het welkom toe. Dan reefde het zeil, en met den stroom meegaande bereikten zij de aanlegplaats, waar de golfjes braken op het strand. Zij waren te huis; veilig en behouden.

En Davy voelde zich nog gelukkiger. Vier nachten had hij de lamp brandend gehouden en over het lot der zeelieden gewaakt. Och, niemand dacht er aan, om dat in een dagblad te ver-

tellen. En niemand rekende op een belooning.

Maar Davy was blij, omdat Dan gezegd had:
« Gij zijt een flink kereltje! »

Moppet was nu de kleine huishoudster. Gelukkig woonde 't gezelschap op den eenzamen toren.

(Naar L. ALCOTT).